

Recensie: De grap ★★★★1/2****1/2

Kc Nona Mechelen
vrijdag 10 september 2021

foto © Bas De Brouwer

Recensie:

Grappig én bijzonder filosofisch tegelijkertijd. Dat is de grap van Kim Karssen dat haar Belgische première kende in Kunstencentrum nona. Hoe heerlijk is dat om een Nederlandse rechttoe rechtaan als spraakwaterval honderduit te horen vertellen over bijvoorbeeld daten anno 2021. 'Liefde is het draaglijk maken van elkaars eenzaamheid. Eenzaamheid is een collectieve daad' stelt ze onder andere waarna ze bedenkt dat we allemaal familie van elkaar zijn want als alles begonnen is met Adam en Eva en we nu met 7,6 miljard op deze planeet leven dan kan het niet anders dan dat we aan een vorm van collectieve incest doen.

Kim Karssen heeft het over een date die ze had met een man die niet meteen met haar naar bed wou. Iemand die de seks wou uitstellen, zoals ze zag in een film met 'Julia - bovenlippen - Roberts', terwijl doorgaans iedereen met haar wil. Nog maar enkele minuten geleden op de Vismarkt toen ze met haar technicus aan het eten was kon ze niet op het verzoek ingaan van een man want ze moest nog werken vanavond en met sperma op haar gezicht verschijnen terwijl wij er gedouchet uit zagen, dat wou ze niet. Toen die uitstelseksman dan zover was, kon ie het toch niet omdat hij het gevoel had dat ie met Bassie van Bassie en Adriaan naar bed aan het gaan was. 'Bassie heeft een afgesneden wortel als neus. Ik weet niet of ik dat leuk vind.'

Vanaf dan boort ze het thema zingeving aan in de Grap waardoor ze op hilarische manier speelt met tempo. De spraakwaterval komt bijna helemaal tot stilstand wanneer ze het heeft over Japan, yoga en sap waar je scheten van moet laten. Het was uiteindelijk niet haar ding en ze was dan ook blij dat ze een jongen tegenkwam, een drugsaanrader: 'Iemand met wie ik geen relationship heb, een schipbreuk eerder, een zinkend schip' zo associeert ze terwijl ze ook fijne taalhumor uit haar mouw schudt alsof ze het ter plekke bedenkt. De naturel waarop ze haar monoloog brengt is namelijk bijzonder sterk.

Verder heeft ze het over mensen die een vrouw die borstvoeding geeft aanstaren in de tram alsof het iets smerigs is, alsof ze kak in de mond van het kind kiepert. Tussen het filosoferen door dat we met z'n allen de helft van de tijd zitten te dagdromen, en we samen in dezelfde illusie zitten dat we realiteit noemen die bestaat uit miljarden dagdromen, geeft ze mee dat ze van The Matrix terug is beginnen bedplassen.Â Â

'Je mag wel een vrouw zijn, maar je moet een man zijn. Het is moeilijk om patronen te doorbreken.' noteren we nog nadat Kim Karssen een fenomenale versie (die mimiek!) heeft neergezet van Quasimodo en zichzelf een tomaat in d'r ogen smeedt als toppunt van absurde zelfbeschimping. Ze stipt daarbij ook fijntjes aan dat van zodra Â je geboren bent, je bepaald wordt en mensen een bumper hebben waarachter ze normaal doen om niet veel later een somber beeld op te hangen: 'Hoe wil je het? Pijnlijk en voorspelbaar. That's life.' Ook vertelt ze over een vrouw die ze een compliment gaf omdat ze er fantastisch uit zag maar zich kapot schrok. 'Ik ben teleurgesteld in de angstige mens' geeft ze toe terwijl ze houdt van diegenen die het gevaar opzoeken.

Naar het einde van de voorstelling refereert ze naar het land van de ondergaande zon. Zien we ze als een vrouw met zes borsten nadat ze daarvoor haar blote kont toonde om de zinloosheid van het bestaan te onderstrepen en houdt ze het publiek

letterlijk een spiegel voor.

De grap is al even hilarisch als overpeinzend, speelt met tempo en gemoedstoestand, en behandelt het hoofdthema: het leven best wel op een serieuze manier hoewel dat niet serieus genomen hoeft te worden. Net die tegenstrijdigheid maakt deze voorstelling, de inhoud en vorm alsook de toon ervan ontzettend sterk.

< Bert Hertogs >